

Tolga Baş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

29.08.2019

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Acıyor Diye Sevmiyorum Seni

Acıyor diye sevmiyorum seni
Acıyor diye sevmiyorum ülkemi
Onun acısı ayrı bir tat, siyah ve karanlık
Bir dans ne kadar kalabalık vurulabilir ki kırmızıya
Beyaz topuklularını öldürürken tebessümün
Balkonların çamaşır iplerine tutunan güvercinlere benziyoruz
Sayısız manzara
Sayısız, bir tek sen

Bu da bir suç
Buda çok ağır bir suç
Yazmaktan vazgeçtiğim şiirlerden de vazgeçmek
Ve hala sarhoşum (masumluk)

Acıyor diyorum ya
Çevrilen bir sayfa aslında
Çuvaldızı iade eden gökyüzü sanrılarının
kriptolarına cinayet
Acıyor diyorum ya
Gözlerimin ferinin vatansever yolu
İçinde sen ve plastik mandalları tüm balkonların
Açılmayı unutmuş pencerelerin aşk'a anlamı kadar kapalı

Göğüne kaçacak bu şiir (göklerine)
Üstelik yüzleri de mavi susacak
Biz yine de bize yağmur damlayacağız

Bu da bir suç
Buda çok ağır bir suç
Okumaktan vazgeçtiğim dualardan da vazgeçmek
Ve hala inanıyorum (gövdelerine)

Yumuşak kalpli bir top bataryası
Ruhu temiz bir tank
Derin bir siper seviştiğimiz yatak
Son sigaramız bu şiir
Acıyor diye değil (acımasız olduğu için)
Bir tek sen, onlar sayısız, bir tek sen...

Tolga Baş

Antisenitizm

Ruhumu dolaşan dili dinledim bu sabah
Kronikleşen aşk sancılarıyla uzandığım oda
Dört duvarın tutuşan renkleri de değişmişti
Gitmiştim hiç gelmemeye doğru, gitmiştin

Dünya üzerindeki en bilinmez şefkât ayini
En tehlikeli virüsü ecnebi dokunuşlarla öptü
Sedye üzerinde hızla geçiliyordu o sayfalar
İlk defa zehirlememişti oysa ki kutsal kökleri

Tüm öğretiler sırtını dönmekten geçiyordu
Yüksek dağlarda öpüşmeye veda eden hareyle
Hiç tutulmamış o mucizenin son arzusu
İnandıklarımı ve inanmadıklarımı görebilmekti

Sana dokunmayı anlatıyorum dokunulmazlıkla
Milyonlarca kemik torbasından çıkan seslerle
Belki de korktuğum için korkularının gücünden
Yanılmayı reddediyorum Tanrının huzurunda

Leş kokusuysa çoktan sardı yaşadığımız kenti
Ezilmiş çiçeklere ağlıyor bütün bahçeler
Tasavvufu yazılmamış roman gibi sokaklar
Bize benziyorlar boşaltılmış, yıkık ve kederli

Düşlemek, ikinci kez doğurmak gibi Firavunu
Sığınacağım bir denize boş gözlerle bakmak
Gaz banyosunun ardından çokça seni unutmak
Tecavüz edilmiş yüz binlerce ruhun hissettikleri

Yeniden yaşamak umudu bırakmıyor savaşlar
Kireçleyerek gömsem seni, unuttur muyum?
Tüm unutamayacaklarımızın arasında öldü aşk
Gitmiştim hiç gelmemeye doğru, gitmiştin...

Tolga Baş

Aşk Bir Kişilik Şiir Hiçliktir

Susmaya arsızken bakışların
Düşer içime dokunmasızlıkların
Unutmuş gibi sevişmeleri
Sahiplerini öperken sığ esintileri
Alabora olan bir kalp benimkisi
Sayfalara işleniyor cinayetler
Sadece kelimeler düşecektir
Nefesin teslim oluyorken bir korsana
Şiiri en son şair terk edecektir

Kaçmaya devam et / b-aşka dokunmalara

Caddelerden geçerken gözlerin sessiz
Ve unutulmuş aşk kırıklarım
Güvercin yüzsüzlüğünde terk edilmiş
Kanadı kırılan bir serçe gibi
Aşk gökyüzünden tekrar düşmeyecektir
Zamanı anlatarak akıyor çığlıklarım
Sürüklense de aksiseda boşluklara
Ayuğların koşuyorken yabancı ruhlara
Ölü sayfaları şair diriltecektir

Yaşamaya devam et / şiirsiz dillerde

Pencere önü mesailerinden anımsarım
Aralanan o beyaz perdeleri
Bizi bekleyen telaşlı içtenlikleri
Uğramıyor artık adım sesleri merdivenlere
Ve hıçkırıkları gece karanlığının
Yalnızlık ki sararmış bir balkon sefası
İnce belli bardaklarda çatlamış dudak izleri
Umutlarım üstü örtülmüş koltuklar gibi
Bir ev işte sadece aşkı susmuş anlatmaya
Suskunluklara şair son verecektir

Yaşamaya devam et / aşk bir kişiliktir

Kişiliksiz aşk-savrulan yaprak-şiir hiçliktir...

Tolga Baş

Aşk-ı Nir

Kırık elmas kubbesi misali
Dağları yıkanmış gözlerinin yüreğimde
Başak sıcaklığında avuç izi işgalimsin

Çok yasaklı bir senfonide
Bırakmıştım içini
Işıksız melodilerin çıkmaz sokağında
Şağır çöl kuraklıklarında
İçemediğimsin

Sarhoş bir barın
Atkısı dolanıyor ruhuma
Simsiyah
Düştükçe inançsızlığıma
Merdivenleri yerin yüzlerce km altında bitiyor

Dinlediğim müziği duvarlar emerken
Bembeyaz bir kırlangıç
Kayıyor gökyüzü kaydırağından
kanatlarında sana hiç söylenmemiş
altından sözcüklerim
bir şiirin kuluçkadan çıkma anı
gün batımının suskun özelemlerine karışıyor

ufuk çizgisi dört renkli şair efsanesi damaklarımda
Anlatılmıyor sevgili
Anlatılmıyor

Yolunu şaşırın derviş masalı dudakların
Bir çocuğun ilk kelimesi kadar kutsal bir kırmızı
Okyanusları aşan votka şişesinin içinde
Hapsolmuş aşk kokusu misali yolcu dilsizliğime

Ah bu mektuplar
Ah hiçlik mürekkebinin özgür magma hüznleri
Engel tanımıyor sevgili
Yaşadıkça engel tanımıyor

yılların aşk ustası yüreğim
tadını bilmediğim öpüşlerinin tarihine düşüyor
sen bilmesen de yanındayım artık
ebruli bir alt yazıyı aşkın fragmanında
hiçliğe ait yanlarımız kırgın gökkuşağı dansı
yağmurdan sonrası sessiz ten gölgesi
tölden bir öpüş saçağı uykularımıza

şafak çoktan vazgeçti yeni gün cinayetlerinden
hiç sevişmediğimiz koridorlarda tiz bir yankı hayat
bir bardak su için bile yorgun göz kapakları aynanın
Yansıtmıyor sevgili
Anlamını da, anlamsızlığını da yansıtmıyor

Ah bu kır yangınları
Ah içimizin cehennem ayazı cennet titrekliği
Susadıkça susulmuyor sevgili
Yandıkça konuşulmuyor

...

Tolga Baş

Bir Pazartesi Hastanesi

Bir Pazartesi Hastanesi

Bir pazartesi hastanesine misafir olduk seninle
solmuş yanlarımızın fotoğrafını çeken bir zamanda
hayat suyuna dalgın ağaç dalları kadar sessiz
birbirimizin maden ocaklarından habersizdik
damar yollarımız açıldığında öpüştük belki de
belki de röntgen odasında tuttuk nefeslerimizi,
bir pazartesi hapishanesinde seviştik biz hüznlerimizle

oradaydım
oradaydın, neredeydik
soğuk koridorlar bıçaklıyordu avuçlarımı

yaşamayı kucaklayan hücrelerimiz manzaralara kilitlendiğinde
ambulans sirenleriyle
sokak aralarından geçerken de öpmüştüm seni
iki güzel genç hemşire ve sen
sigortan var mı diye sordular sessizce, çok yalnızım diyemedim
ölebilirim heveslisiydi yüzüm
bilmem ki kaçınıcı filmin şeridiydi düşen
sol kolum gibi sedyeden

bir pazartesi hastanesinde en güzel renktir morg
bir pazartesi hapishanesinin tutuksuzları
gariban demir parmaklıklar
yani ben gidiyorum bile diyemeden
yani birbirimizden habersiz sen de gelmişsin benimleyken
yine yırtmışız seninle kefeni
bak sevgili, şansızmış güneş görmeyen çiçek saksıları
uzaklaşırken hissettim
sırtımda akşam sıcaklığı yaşama dönüşün
ve sinsi hastalığın arkamızdan çokça el sallayışını

iki yorgun gece
yalnızlık ruhumuza saplanmıştı

bir pazartesi hastanesinde sen ve sedye...

Tolga Baş

Biri Bana Mızıka Çalmayı Öğretsın

Üvey bir sevgili şefkatiyle
sevişmeyi ve küsmeyi öğretebilirim sana
bir mum parmaklarının ucunda erirken ne kadar sıcaktır
ve göbek deliğine damladığında ne kadar canını acıtabilir
öğretebilirim
bu bir ülkede nasıl devrime dönüşebilir
bir sanat galerisinde resmin bütününe zihin nasıl yansır
ve atomlarına bölünerek en derinlere nasıl ulaşılır
öğretebilirim

somuttan soyuta
soyuttan somuta geçişler arasındaki gizli köprüleri
saçmaladığın zaman düşebileceğin uçurumları
uçurumdan geri dönen iki sevgilinin bir gecesini anlatabilirim
mandalina kabuklarının lifleriyle arasındaki ilişkiyi
ve bu ilişkinin şu an ağzının içindeki muson etkisini
somonların çamur birikintilerinden kurtuluşunu
deri değiştiren tüm canlıların hissettiklerini
bir dala takılmış
kuruyarak büzüşmüş halinden yola çıkarak anlayabilirim
çözölmüştür gen haritası
mutlaka vardır bir soykırımla alakası
ve gelmemiştir hiçbir zaman özlenen demokrasi

boştur meydanlar
aşmalarda maymunlar ve yemyeşil üzüm salkımları
öğretebilirim
barışın arkasındaki işkenceler, yıkılmış yollar
patlamış kanalizasyonlar ve leş kokusu nasıl sarar bir şehri
duvarlardaki deliklerden kimin suçlu olduğunu bulabilirim
bir insan nasıl ve neden boş bakar
milyonlarca çocuğun gözlerindeki korkuyu giderememek
ama yine de çabalayan insanların olmasını
birilerinin hala yıkıyor, yakıyor olmasıyla
cesetlerin mezarlara değil de kireçlenerek toprağın altına
kimliksiz gömölmesinin
yemyeşil çimlerin üzerinde uzanıp
gökyüzüne dalmışken bizler
devrimin etkileriyle havalanan güvercinlerin
tekrar aynı meydana dönmesini açıklayabilirim
boştur meydanlar,
ellerinde balonlar koşuşturmayordur çocuklar

üvey bir sevgili şefkatiyle
boynunda hangi kolye şık durur
hangi taş ruh ve bedenin üzerinde etkilidir
hangi renkleri kullanarak mutlu olabilirsin

anlatabilirim
bunların gecenin geri kalanına yansımalarını
şafağın bir şiire nasıl dönüştüğünü
doğum sancısında fotoğraflanmış bir odanın diliyle
köşe başında obua çalan bir göçmenin
şehrimize hoş geldiniz yazısıyla
bu misafirperverliğe isyanını
tüm otobüs duraklarının sessiz şahitliğinde anlatabilirim
içinde politika olan tüm cümleler yalancıdır insana
mutlaka vardır bir iktisadi tabloyla yasak ilişkisi
ve gelmemiştir hiçbir zaman özlenen demokrasi

peki sen yazılmamış bir şiirin gölgesinde
bana mızıka çalmayı öğretebilir misin?

...

Tolga Baş

Çöl Feneri

Her dil bir rol kesmiş kendine sokaklardan
Kimi girmiş bir deliğe, yalan dolan
Kimi tadını çıkarır olmuş karanlığından
Makyajsız güzellikler cezbetmiyorken evliyalari
Evliya yaftasıyla yaşamak olmuş, üç boyutlu bir talan

Tozlanmış perilerin tozuyla arınan çocuklar büyüyor şehirlerde
Bir kurşun yarasının atlasında kayıp, onurlu bakışlar arıyorum
Kırk bir kere maşallah diyor deri parçaları
Sessizce akıyor oysa ki Tanrının gözyaşları
Bilinmezin inadına

Sabun kokusuyla çözülüyor yaşamın geri de kalanları
Mucizeleri şehir çöplüklerinde arayan kayıp ruhlar kadarım
Bir çöl fenerinde kum fırtınalarına yol gösteriyor şafağım

Adım yarınsızım

Bir saniye sonrasını hesaplayan yalan makinesine
Doğru için yalvaran gözler öldürüyorum yarım kalmış cümlelerle
İçinden aşk geçmeyen tüneller
İçinden yüzyıllardır hayat geçmemiş şiirler okuyorum
Yankılara muhtaç, rutubetli, kafiyesiz
Bazen parmaklarını yitirmiş bir terzinin
Kumaşın üzerindeki asaletine tercih ediyorum bizi
O an'dan itibaren aldırılmıyor doğmamış çocuklar/a
Masada cansız kalmıyor hiçbir sayfa
Sancı odalarında varoluyor şairler, çığlık çığlığa
Tabiat anasını, deniz anasını yitirmişçesine
Kimliğim kimin umurunda, Tanrım?

Şükretmekten kesilirken dilimin duyuları
Kör bir bıçağın affet mağduru oluyor hâf kırıntıları
Gökyüzüne grilerimi taşıyor içimin hafriyat duaları
Bir çekirge bile küfredebilir aslında kanatlarının hutbesiyle gecelere
Ortalık toz duman gibi
Yıldızsız gibi
Her neyse

Tolga Baş

Dört Yapraklı Hüzün

Şimdi ben bir an
Sana sevdiğimi söyleyemeden
o bir an bize fazlayken
yani sana tebessüm edemeden
kaldırımlar tozlu
saçlarında kırıklar, boynundan öpmeden

mutfakta üzümlü ıslak kek kokusu
sokakta terör korkusu
üstelikte bahar gelmiş, dudaklarımda şiir solmuş
ismin hafızamda, kalp atışlarımda
az biraz unutulmuş az biraz yanmışız
kek gibi işte
ama hâla tatlı, balkonunun karşısıysa martı

tüm kelimeler gibi havada
gökyüzü havada
nefes havada, görüyor musun
bizim gibi işte, yani o bir an da
devrilmiş cevizden masa,
içsel sorunlu bir sandalye,
havada ve gece

bir başka

son yapraktan habersiz kalsan
boynunu eğmeye yalnız o'da
yalnız oda, çok kalabalık o bir an'da
bir başka...

Tolga Baş

Ekho

Yağmurun sesi
Zaman içinde bir isyan akıntısı
Kalp duvarlarından ıssız kaldırımlara
Ben en çok gözlerini özlerken öldüm cinayetinin
karanlık bir suç aletiyim sadece

kim eline alsa kan kırmızı kinim çıkmaz aşklara
Anlatılmaz bazen
Fayton konvoyunun istasyonsuzluğu misali
Yaşamak

Çocuksu cüret kadar masumken dokunmak
Yankıya
Aynaya
Fen'e
İblise
En azından dudak mesafesinde yaklaşmak
Uç şeritli boyutta susmak kadar uzak

Bir kan kaybıdır sadece
Boynunu bükmüş gökkuşaklarıyla
Delirirken uykulara / unutmak
Unutturmak

Bir kadın sevdim papatyaları uçuşurken
Uçurumun gökyüzünde
Bakireler uğurlanıyor sessizce
İçimin kuraklığında kırbaçlanarak...

Tolga Baş

Gök Erir Topraklarına

Bir aynanın içgüdüsel boşluğunda
göğüs kafesinde parmaklarım uyuyor
ruhumun atlası yırtılıyor ki, anlatılmaz
sokaklar kendi çıkmazına aşık
aşıklarsa hüznlerine deniz suyu
manzarası loş yatak odasına ait
çıplak bir kadın gibi bulutsuzluk

dudaklarınsa başka bir şey
filikası yok dudaklarının
ve rüzgârı Afrika'yı anlatıyor şiirlerde

yaşımız bir inşaatın beşinci katı
beşinci katta ki bir asansör boşluğu kurak bir kuyu
ruhlarımızdaki gök çekimi kadar sebepsiz
bir tanrının aşka misafir olması gibi
daha yazılmamış bir sitemle
daha yazılmamış meleklerin de
ölümü özlemesi

öpüşlerinse başka bir şey
çatlamış bir çay bardağından sızmak
milattan önce keşfedilmiş bir tat gibi ve ıslak

ruh ikindilerinde
gök erir topraklarına bilmezsin
devrimci bir afişin yüzyıllar süren
köprü altı mücadelesi kadar yalnızız sevgilim
yalınayak kederinden kaçan
bir fahişenin sesiyiz o köprü altında
her şafağa ölü doğan adı serseri çocuklar içimiz
içimiz yüz binlerce gecekondunun yokluğu

sesinse başka bir şey
ayinlerimin sol yanları kadar kutsal
tek sebebi kendinden geçmişliğimin ...

Tolga Baş

Gökkuşağına Sığınan Kadınlar

Tuzlu ten mavisinde öldürülen aşkların sıcaklığı
Martılar serin bir cesedin üzerine süzülüyor sessizce
Tebessümlerin özgürce seviştiği
Gece renkli yosunlara uzanıyorum
Kulaklarımda rüzgarın fısıltısı
Bir kadının göğüs uçlarına kapatıyorum gözlerimi
Ufuk kızılığında
Sessizce uzaklaşan duygular masasında
Soyunan bir gecenin hatırına
Dudaklarım yokluğuna asılıyor
Her defasında gökten bir yıldız kayıyor adeta
Dileniyorum
Gölgelere dokunmak düşünüyor payıma
Öylesine dokunan
Öylesine koynuma sokulan anıların üzerinden
Çay sefaları geçiyor durmadan
Kalçalarına tutundukça hazzın
Sisli bir şehirde uyanıyor kafiyeleler
Taze böğürtlen tadında şiirler dökülüyor sayfalara
Aşkın boynunda
Toprağa sinmiş yağmur kokusu
Kokladıkça arıyorum
Kokladıkça
Mavi bir cesedin yokluğu
Dudaklarımı masmavi düşlerde ıslatıyorum
Bir an geliyor
Öylesine değilmiş sonlar
Bitmeler
Gitmeler
Gözyaşları öylesine değilmiş
Kafiyesi acı olan dillerin çokluğunda
Gökyüzüne yükselecek tüm yalnızlıklarım diye umutlanıyorum
Ahengi aşk olan bir buluşmayla sonlanacak hikayem
Yaşadıklarım değil
Gözlerimin önündeki görselliğe inanmak geçiyor içimden
Hayata tutunmak misali
Olmuyor
Yağmura doyumsuz gökkuşakları sarıyor ruhumu
Bir an'ı öldürürcesine
Anmalar ele geçiriyor gözlerimi
O bir an için
Parlayan güneşe gözyaşlarımı kırmaması için yalvarıyorum
Duymuyor
Kurak bir senfoninin buharlaşanı oluyor duygularım
Aşk ise gökkuşağına sığınıyor
Payıma ise
Her yağmurdan önce
Tanrıya gece olması için dua etmek düşünüyor

Tolga Baş

Gökkuşağından Aşka Düşen Renkler

Yol kenarında sararmış
Sonbahar çiçeklerini öpüyordu gece
Nefesin ılıman iklimlere uzak kardelen kokusunda
Meltemle esiyordu ruhuma.
Bekliyordun
Bekliyordum
Müebbet aşkın kır kokulu renkleriyle
Gökkuşaklarına dönüşü gibi
Mutluluğun ufuksu silüetiyle düşüyorduk boş yataklarımıza

Aşk çok düşlü bir masaldan çıkarak
Hüzünleri gerçek
Ruhlarımızda savaşları gerçek
Umudu gerçek bir yolculuğa dönüşmüştü
Yolların hep kesiştiği
Yolların hep ayrıldığı
Yolların hep çıkmaz olduğu anılardan uzaklaşan
İki sevgiliydik artık

Güneş pırlanta gibi parlarken
Güneş tüm sıcaklığıyla bahara eşlik ederken
Deniz mavisinde sarılıyordum umutlara
Bekliyordun
Bekliyordum
Müebbet tutkuların özgür kalanlarıyız biz
Aşka hala çocukça bakmayı bilen ruhlarımızla
Duygularımıza salıncaklar kuran iki deli sevgiliyiz
Gökyüzü çok yakın
Yeryüzü hep altımızda

Biliyorum geleceksin
Biliyorum yaşıyorsun aşkı
Biliyorum evren bir mucize
Evren bir bilinmeyen değil artık sevgilim

Seni seviyorum...

Tolga Baş

Gökyüzündeki Eksilen Renkler

Bizim için ağlayacak bir şiir yok
Bizim için konuşacak bir gece
Öpüşecek gölgeler yok

Fısıltılarla uykulara dalmaya
Çığlıklarla uyanmaya mahkûm bir yanımız var
Şafağı umursamayacak kadar aç bir acıyla yaşamak
Yanında baharı ve kelebekleri
Yanında vapurları ve martıları
Yanında hayatı anlatacak sihirli gözlere sahip değiliz

Gözlerden bilmem nerelere çıkan yollarda
Öldürdüğümüz, öldüğümüz yüzleriz
Bizim için söze gerek yok

Ölü bir cümle şeridiyiz mutluluklarımızın etrafına çekilen
Ki cinayetler toplu mezar yankısı misali
Dudaklarımızda soğuk
Bizim için yakılacak bir ateş yok
Bizim için kundaklanacak bir deniz
Kefene sarılacak yunus balıkları yok

Kalp masajı yapılmayacak biliyorsun
Pamuk prensesin öptüğü o kurbağaya
Yeni doğan ünitesinin masal kitapları kadar eksiğiz aşka
Biz sancı odalarının sararmış duvarlarıyız
Ki hiçbir sancı odası dönüşmüyor gözyaşı damlasıyla
Prensesin umutlarına

Bizden bahsedecek kutsal bir kitap yok
Bize gönderilecek melekler
Çoktan terk etti yeşil vadimizin ayak izlerini
Omuzlarımızdaki doğum lekeleriyle baş başayız
Bizim için özelleştirilmeyecek mahşer yeri
Çizilmeyecek kâr ve zarar tabloları
O ressamı yok

Hep zarar, hep zararlı çıkanlarız biz aşktan yana
Pişmanlık duymayacak kadar sefil ve mağruruz
Biz rüzgârlara karşı değiliz
Karşı koyacak cesaretimiz de yok
Biz sürükleneniyiz sayfaların esir aldığı
İçimizde bembeyaz yeni bir başlangıç yok

Kalabalık harfler topluluğuyuz biz caddelere suskun
Yer çekimimiz yok

Fotoğraf karelerinde kalamayacak kadar
İsyankarız bakışların matematiğine
Bizim hesaplanacak sonlarımız yok
Üstü kalsın diyecek başlangıçlara
Soyunacak çıplak yanlarımız yok

Biz derisi çoktan yüzülmüş sevişme sahneleriyiz
Yeşilçam kasetlerinde tozlu raflara kaldırılan
ıkmaş sokak sinemalarında gsterimimiz yok

Biz kleleriyiz özgürlük savaşlarının
Genetik karışımlara uğramış dünya glerinde
Yeterince tecavüz edildi insanlığımıza
ocuklarımıza bırakacağımız soylu bir şair yanımız yok

Biz yeterince asil değiliz
Bir yeterince smrleniz
Yeterince yalnızlığa kovulan kabilelerin
Hayata bıraktığı kocakarı ilalarıyız
İçimizde iyileş(tir) en yok

Bizim aşktan yana
Yaşamaktan yana kalan sağ bir yanımız yok
Geride bıraktığımız renklerin bir önemi yok

Biz yeterince yağmura düşmüş
Biz yeterince yağmura düşkün
Biz yeterince yağmura mahkûm
Kskn değil ama kstrlenleriz
Bizim için yazılacak bir şiir yok...

Tolga Baş

Gökyüzünün Altında ve Altında ve Yine Altında

Suratımı yaktı önce sabah güneşi
sonra, öğlen rüzgarı çarptı
kısmi bir yorgunluk göktü ruh sesime
parmaklarıma baktım
üç dört saniye de aynada gözlerime
yaşımı sordu biri
seneler sonra ilk defa otuz dört dedim
ilk defa itiraf ettim güne eyildiğimi
ve bugün anladım
zeytin çekirdekleri neden yerdeydi
kargalarsa neden tepemde
onların saçığının altındaydım sessizce

Tolga Baş

Gri

Kınından çıkınca aşk kanatır ruhu
Keskin vedaların izi kalır sadece
Ve bazen yer yurt meselesidir aşk
Bu yüzden evsizlik başkadır şehirlerde

Diliyle ıslak küfürler savurur tüm şiirler
Bir işkencenin alinyazısı misali
Yazılır ve silinir
Ömrünün en mutlu yerinde yarımındır
Bir şair gibi

Kış çokça insanın çürük azı dışıdır
Ağzının içinde buz tutar sevgi sözcükleri
Toprağa ulaşamayan
Daha gömülememiş bir ölünün gözyaşları
Ne olur gömün beni,
Ne olur unutamıyorum suskunluğunda
tuzlu ve berraktır

Can acıtır bir kadının teni
Ay kadar parlak yalnızca yalnızlık gibi
Dua gibi
Tozlu kaldırımlarsa ölü bir kelebeğin evi
Aşk sadece gri
Kapkara bir gri...

Tolga Baş

Gül Diken-i Kadınlar

Çilek kokulu acılarıyla uyuyorlardı
Çılgılık masallarına

Delikanlılar
Beyler
Yusufçuk işgalinde sızlıyorken
Cennete koşan tayların yelelerine
Avuç sıcaklıklarını bırakan tebessümdüler

O kadar güzellerdi ki
Susuzdum
Sessizliğimdiler

Şiirdiler

Sebeptiler
Kutsal ırmakların serin yangınlarında
Tutuşmayan gül dikeniydiler

Hiçliğe koşan kadınlar
Şair kafiyesine
Hüzün kilimi misali narin
Hayata bırakılan
Nasır kokulu ilmektiler

Derindiler

Yakamoz gölgelerine kırgın
Dört duvar arasında ay ışığına özlemdiler
Bir o kadar özlenen

Mavisini soyan martıların
Taın yeri müjdecileri
Yağmur damlalarının gökkuşağı hevesi
Varlık sebebinin özgürlüğüydüler

Gül diken/i kadınlar
Ey sevgili
En sevgiliydiler...

Tolga Baş

Güvercix

Sana aşık olamadım ya
ufak bir şarap ülkesinde zom olmalıyım
tüm tabi at kışnemeye başladığında
koca ağızlı, uzun dişli bütün tabiat
karıncalar örgütlendiğinde ağaç köklerinde
sincaplar yavrularına telaşlı
mantar dibi perileri asalarına küskünken
yalpalayan bir meydan misali
ve birçoklarına örgütlü
ve birçoklarına özgürlükçü

yalnızlaştırılmış
köklü bir devrimin toprağa bağlılığıyla
çürümüş
ama onurlu bir kemik yığını gibi
kaybolmalıyım

sana aşık olamadım ya
annem ellerinde fotoğrafımla
aramasın beni şelalelerde, düşmesin yollara
viyadüklerin canı cehenneme
dizlerinin derisi parçalanmış bir kaldırım fahişesi
sisli bir sabahta nasırlı avuçlarıyla
soğuk sulardan ağlarını toparlayan balıkçı kadar
özgürüm
ve özgürüm, birçok suç
ve birçoklarına göre suç yeriyim

bozguna uğramalıyım
ruhumu kurşuna dizmeli hayatımın bütün şiirleri
ruhum tüm orman çiçeklerine gübre olmalı
bedeniminse bir önemi yok

sana aşık olamadım ya
beyaz güvercixlerin
gagalarıyla kurduğu asma bir köprüde
sesim kanyon bekçisi olmalı
daha çok okumalıyım bu yalnızlığı
kanatlarımı bağışladığımdan beri
başımı kaldıramıyorum gökyüzüne, özledim
özgürüm
ve birçoklarına göre iyi bir günahkâr ...

Tolga Baş

Güz Korkusu

Manastıra kapanıyor tüm kara yüzlü tinerci çocuklar
Ve zengin oluyor tüm dilenciler yokluk tiyatroları sayesinde
Son vapuru kaçırıyor faytoncular
Çan sesleri yankılanıyor atların bomboş sokaklarda
Ve köpeklerin isyanı çanlara...

I

Şimdi biz, ikimiz.
Unuturuz kırlangıçların gökyüzündeki dansını,
Bir yunusun kayıp kıtaya olan aşkını.
Şu an biz, ikimiz.
Susarız dört duvar arasında şiirsizliğe,
Aynaları avuturuz aşk diye dilsizliğe.

Şimdi biz, ikimiz.
İki de bir telefonu terletiriz, biz diye.
Niye? Diye.
Düşsel kelimelerin içinde dinleniriz belki de,
Birkaç tanıdık biz buluruz,
Dönüşürüz bizsizliğe.

II

Şimdi biz, ikimiz.
Filistin çocuklarına ağlarız,
Bir taşı aynı anda elimize alır, demir yığınlarına fırlatırız.
Şu an biz, ikimiz.
Afrika da açlığa yanarız. Bebek cesetlerine sarılır,
Bir anne sütü için dünyayı ayağa kaldırırız.

Şimdi biz, ikimiz
İki den biri çıkartamayız, biz diye.
Neden? Diye.
Karıncaları sayarız yuvalarında belki de
Eksildiler mi, çoğaldılar mı diye.
Anlıyorsun değil mi?
Bir yol buluruz tanıdık, firar ederiz
Mahkum değiliz diye sevgisizliğe

III

Şimdi biz, ikimiz.
Tusunamıyız. Dineriz yıkmadan yoksul ülkeleri.
Okyanusa gömeriz şiddetimizi,
Alıp götürmeden bir dilim ekmek yüreklileri.
Şu an biz, ikimiz.
Rüzgâra aitiz biz.
Yosun kokuları tanıdık geliyor ruhumuza.
Aheste titremeler yutkunmalarımızda,
Kaçırmadan son vapuru,
Beyaz bir çarşaf gibi mavi,

Sarılırsız kıyılara.

Şimdi biz, ikimiz...

Tolga Baş

Hayatımın En Güzel Şiirisin Sevgilim

Hayatımın en güzel şiirisin sevgilim

Bu sözle anlamalıydı ki dünya
Aslında bütün şairler
En güzel şiirlerini yanlarında götürürler
Çünkü aşk geride bırakılamayacak kadar kutsaldır.

Aşka şiirler kaldırıyorum bu gece
Kıpkırmızı duygularla senin için
Kristal dünyanın içinde umutlarımı bırakıyorum çocuklara
Büyüsünler
Yaşatsınlar
Sevsinler diye.

Ve biz sevgilim
Daha kundakta sarıldık kefene seninle
Çocukluğumla hazırladım kalbimi ömrüne
Hüzünlerle piştirmiş dünya sürgününde
İşte kıvamındayım
İşte karşıdayım
Aşk benim adım

Dev adamların heykellerini yıktım da geldim
Dev aynalarında makyajlanan sevişmelere ant içmedim
Şaşıttım da
Öldüm de
Bir çok kez dirildim de
Sadece
Sadece sana son kez geldim
Geldim sevgilim
Ömre bedel anıları gömdüm de geldim

Tüm hiçliğimle arşında varlığım
Dünya şiir yazsın
Ben karşıdayım.
Şairlik tahtından indim de geldim
Yıkıldı bentlerim berrak yüzüne
Sevda kalbine taşıttım da geldim

Ve sevgilim
Sen benim hayatımın en güzel şiirisin
Yazdım
Yazıldım

Sustum da geldim...

Tolga Baş

Her Acı Kendi Dilinde Arınır

Her sokak yeniden başlayacak yaşamaya
her cümle gırılçıplak soyunacak
kediler
Dinsiz dilenci duaları
Karton mesailer
Çöplükleri avuçlayan çingene yoksulluklar
Yeniden düşecekler düşlerinden
Anlamsız,sağır tebessümler yürüyecek
Telaşlı,kaygısız,umarsız.

Gel izleyelim uçurumun kıyısını
Çılgılık atalım bakışlarımızla
Soyut cinayetlerin parmak izlerinde kalacak tüm adi pazarlıklar
Martılar gittikleri gibi geri gelecekler maviliklere
Sanma.

Her acı kendi dilinde arınır (...)

Kapat gözlerini karardı anlamlar
her sayfa yırtılacak / her şiiri dilsiz sanma.
Yeniden kazılacak kemik kokan topraklar
Talan edilecek tarihin yatak odaları
Yıkıntıların arasında diriltilecek aşklar
İzi kalmayacak geçmişin / geçmiş i sahipsiz sanma.

Ruhumu terk eden işgalci bir ordusun
Yalnızlık korkuları çoktan yıkıldı bu şehirde
Gökkuşakları ter damlalarının sevgilisi
Sevişiyorum en zalim orospularla
Yaşayan yaşadıklarını
Yaşatan yaşattıklarını unutuyor
Seni özledim,avunuyorum s/anma.

Her sokak yeniden başlayacak yaşamaya
Her dilek yeniden tutulacak kalplerde
Sellerin bıraktığı balçıktan umutsuzluklar temizlenecek
Palyaçolar maskesiz gülecek
Yoksulluk çingeneliklerine devam edecek
Düşler kurulacak düşsüzlüğe
Yeniden güneşin batışı izlenecek
Şehre uzaktan bakan tepelerden
Rüzgarlar gerçeği fısıldayacak
Telaşsız,kaysız,dostça.

Sırtını dönmüşken yangınlara
Her acı kendi dilinde arınır (...)
Dönerse birgün bakışlarına k/anma.

Tolga Baş

Hurç

Sen gideli uzun zaman olmuştu
Yeniden sevmiştim
Yeniden ve yeniden
Yüzünün dördüncü suretinde bulmuştum kendimi
Bugün beni dar bir koridorda çaresizce ağlatan kız değilsin
Gerçi ağladığımı da söylememiştim sana
Hani bugün görmesem seni, sen hep gençsin
ve ben hiç yaşlanmamışım

serçeler aynı serçeler
gökkuşağında aynı renkler
içimde ve dışımda
seslerinden tanıyorum bütün dünyayı

otuz santim derinliğinde havuzdayım hâla
sıtmaya tutulmuşum öğretmenim eve yollamış
siyah önlüğümle
kış ayazında kaldırıma tünemişim ufacık bedenimle
ortalık bembeyaz annemin haberi yok kaldırımdan
bir yerli malı haftasında
kaynamış patateslerimi beğenmemiş arkadaşlarım
bu yüzden boğazıma dizilmiş portakal dilimleri

ve babam gidiyoruz demiş anneme
sen oradasın, orada kalmışsın
hep ben gitmişim gibi...

Tolga Baş

Kardan Kadınlar

Uykudan uzak yorgunluklarımı asıyorum kirpiklerime
Gecenin karanlığına sığ düşlerim d/üşüyor
Alaz topundan kadınlara sarılıyorum.
Yer gök beyaz
Ay/az

Nasırlaşmış kaçamaklar bir kadın topuğunda
Sarkıtlar ağlıyor
Damla damla çığlık
Ay ışığında masum aşk
Masum aşk

Sıcak bir çorbanın içselliği ısıtması yalan
İçim kadar ısınmaz duygular
Hiçbir zaman
Bir kaşığın ucunda dudaklar g/izli dolunay
Ay masum sevda yasak.

Tolga Baş

Kendisini Diken Mokasenler

Konuşmadığın zaman
manzaraya sığınan bir uçuruma dönüşüyorsun
oysa ki ben senin omzundan tutup
çekip almak isterdim bekleyişlerinden

dost bildiklerinin yüzlerindeki maskeden
maskelerinden geriye kalanlarla
susabilmeyi anlatmak
ki insan zehirli bir yılandır bazen
nadirdir en son kendisini zehirlediği
diyebilmeyi çok isterdim
kemik kusan toprak örgüsüne rağmen

insan bazen
meydanlara, güvercinlere,
vapurlara ve maviye sıkışır
susturuculu bir aşk acısıyla vurulmuştur
katilineyse
ne katilim diyebilir ne de sevdiğim
ölmeyi unutmak
insanın açık yarasıdır bu yüzden

konuşmadığın zaman
bu açık yaralarını görmüyorsun
ben ise uykularımı sana her böldüğümde
kan kırmızısı kelimelerinle
daha bir fazla uzaklaştığını hissediyorum
oysa ki limon çiçekleri her zaman
sapsarı bir mevsime bırakırlar yerlerini

sen durduğun zaman değil
yürüdüğün zaman kendisini diker o mokasenler...

Tolga Baş

Kırık Kumbara

I

Yan yatmış bir koridor
parmak uçların kehribar fısıltı
kemençesini terk etmiş ezgiler
yaylalarsa başka bir ülke

ayıpçıl kuşlar bizim yine de
senin ağzına benzetilmiş şiirler de bizim

yaralıyız ya
sabun çiçekleriyle
böğürtlen dikenlerinin şefkatine
kanamıyor işte

tatlı bir morluk
çisil çisil düşen yağmur damlalarına
toprak sadece

II

Tüm dualarımıza şemsiye
mermer bir şadırvan
yokluğununsa balkonu yok
tutunmak yok

Üçgen bir mutfak
dilinde gecemsi baharat kavanozları
tekrarı tarçınlı hüzün kokularının
ve tekrarı
alt dudağın üst dudağa ikizliği
yalnızlığı anlatan sadece biz
gözlerimizse meneviş kitaplığı
aşk dışında çevirisi imkansız

bırak
kör parantezler kapatsın
bu vedayı...

Tolga Baş

Nün

Dün sen adımı yazarken
Uzun bacaklı kadınlar öldü
güvercinler emekli oldu
sevda şiirlerinden
yalnız kalmayı öğrendiğinin
ilanını verdi bir gazete
ve bir mezarlığın adresi tarif edildi
şehre yabancı cenaze aracına

Dün
İlk öpüşmesini anımsadı bir çocuk
İlk öpüşmesine veda etti sessizce

Gece uyudu
eflatun dilli bir şairin gözlerinde
şafak çıplak bir devrim kadar sustu dün

Dün sen adımı yazarken
Sokak lambaları misafir oldu
kaldırım taşlarına
bir bahar çiçeğinin inadı boy verdi
o taşların arasından
ve yetinmeyi öğretti bir anne evladına

Dün
Senin azlığının tuzunu özledim
ve manzarasını mavinin
loj bir gürültüde
kuruydu dudaklarımın kıyısı dün ...

Tolga Baş

Otobüsü Sürekli Kaçırıyorum Yoksa Bu Durak Sen misin

Bu gece anladım
Aşk üstüne söylenecek ne varsa daha önceden söylenmiş
Tüm acılar geçmişleriyle bu gece karşımda sıraya dizilmiş
Konuşma diyorlar bana, sen susarsan biz hep geçmişte kalacağız
Üstümüze o çıplak sevmeleri giyip çıkmayacağız karşına

Bir kadına dokunmanın son bölümündeyim
Yavaş yavaş bir sonbahar geliyor hissediyorum
Hiç dokunmadığım o kadına dokunduğumu, hissediyorum
Keşke hiç dokunmasaydım diyecek kadar aşığım ona bu gece
Bu gece düşüyor son savunma hattı
Duygularım terk ediyor bu yenilgiyi, hiç yenilmemiş gibi
Sessizliği kanatsız bir yalanla
Göğü yelkensiz bakışlarla

Bir saat sonra otobüs var, bir saat sonra bir otobüs daha
ve bir saat sonra son otobüs, gelecek misin benimle?
Daha önce hiç gelmediğin kadar

Yüzüm eksik tebessümler curcunası
Sağıma dalıyorum
Soluma dalıyorum
Tekrar, tekrar, tekrar ...

.

Tolga Baş

Ölü Kuşları Gömdüm

Hiç tanışılmamış bir tanışıklık bu
Belki de diyebileceğin
Tırnak diplerine kadar sancısını hissedeceğin
Kalbimi kemiren dudakların
Dudaklarımda eksik bir şiir
Tüm bu katliam kokan yalnızlığımın suçlusu da sensin
Köpek gibi korkuyorsun içindeki vahşetten
Yalnızlık sadece bir kelime
Çıkamaz bir sokağın karanlığında uyuyan çocuklar kadar aç
Yalnızlık sadece bir kekeleme
Aşka çırılçıplak soyunan aciz yanımda kadar inançlı
Sen suya mahrum bir musluk gibi
Avuçlarıma muhtaç bekleyen sessizlikisin
Aldığın, alacağın bütün intikamlar senin
Şemsiyemin içinde ölü kuşlar
İçim de dilinin asitli çekiciliği
Göğüs kafesim bir mezar senfonisi kadar zehirli
Eflatun fısıltılar toprağın rutubetinde
ve kanatlar gökyüzünü yitirmiş işte
Gökyüzü de kanatları sadece
Yine de mavi hâlâ
Yine de gri dudakların
Yağmur damlalarıyla dudaklarımdaki çatlaklara sızan
Bir düşman gibi
Bu kadar aşıksan sevgilim, sustum
Öldürebilirsin
Tüm kelimeler ve tüm kirli yollar senin
Sürüklenebilirsin...

Tolga Baş

Portakal Yaprakları

Gecede aşk hıçkırıkları
Serçe uykusunda ninnide ağaçlar
Dinliyor musun sessizliğimi? / Tutku ağlıyor / Zencefil yalnızlığı masallarda

Portakal Yapraklarına

Şimdi bir misafir gece boyar yüreğin
Uzanırsın dilsiz minderlere elinde avuç boşlukların
Dağlara eser gözyaşların rüzgârını öldürmüş kasabalardan
Bir sahil kıyısından başlarken yolculukların
Unutmuşsun okşadığın yetim uykuları
Eylül sancısını andırırken Perşembe yalnızlıkların
Ertesinde
Erir mum
Çapaklarına kavuşur
Yarım bıraktığın demli,şekersiz çayın
Kızıl tütünler öldürür kahramanları
Beyaz yelelerinden okşanırken Fırat
Direnci kalmamıştır kayaların geçmişimize inat
Ertesinde bir cumartesi ölür
/Anlat/

Mırıldanır annemin yemek kokuları
Koşarım mezarlığa
Çınar gölgeleri yarım yamalak dualar haykırır
Şusarım duldalarına

Siyah giyer kiremitler
Ahşap ayak izlerin hüznülerimde belirince
Şalvarından çiçekler düşer yalnızlığıma
Kuru yufkalar ıslanırken gökyüzünde
Bileklerimde zinciri bulutların
Ağlarım; sanrılarım
Ağlarım; unutulmuş gözyaşlarıma
Ağlarım
Ertesinde
Yarım kalmadı bu aşk, anlarım
Savaşır omuzlarım yerçekimiyle

Dinen fırtınaya yol alır adımlarım

Ertesinde yarım kalır şiir
Bir pazartesi ölür
Portakal yapraklarına sonbahardır...

Tolga Baş

Saat Gece Üç

Benim seni sevmediğim gündü o gün
Kendimi nasıl sevmedimse öyle işte
Çok uzandı o gün ruhuma, bana benziyordu
Ne beyaz atlar, ne bahar tantanası ne de yüzün.

Gececek biliyorum
Doktorlar söyledi, konuşmuyorlar sadece bakıyorlardı yüzüme
Garip garip
Annemin hiç anlatmadığı masallar gibi anımsıyorum
Ama o anlatmıştır, hatırlamıyorsundur diyorsun
Bir serçe konuyor sonra köşe başındaki bayat ekmeğe
Telaşlı bir didiklemeyle karnını doyuruyor
Hep sanıyorsun, ayakkabı boyacısıysa kirli ayakkabılarına ısrarcı
Özledim diyor bir ses, ezan sesi kadar kutsal, özledim diyor
Onunla sevişemediğim için geç kalıyorum
O bilmiyor, bilseydi bu kadar sessiz sever miydi beni

Hayatımın geri kalanını geziyorum bu aralar
Ömrümü hesaplıyorum sabah kahvaltılarında
Mutsuz da ölebilir insan diyorum
Sonra tebessüm ediyorum mutfak duvarındaki balıklara
Etrafımdaki kelimeleri topluyorum
Vaktimi işgal ediyor parmaklarımdaki tüm çizgiler
Sizi tanımıyorum köleler diyorum
Kesiklerimiz çok diyorlar, unuttun mu suladığın o kurumuş ağaçları
Oysa ki deniz yok, oysa ki nehir yoktu
Vatan da mı diyorum, İçerideyiz diyorlar
Dışarısı sessiz, son yağmurlarsa kaldırım diplerinde birikinti
Özledim diyor bir ses, yük vagonlarında kül olmaya ilerleyen kelekleri
Hiçbir mektubum ulaşmamış ve daha hiç yazılmamış
O bilmiyor, bilseydi bu kadar çok meydanlara meydan okur muydu

Tüm Don kışotlar ölmeli (seni seviyorum sevgilim)
Çelik kokan her ne varsa erimeli, güvercinler hariç diyorum
Ve ağaçlar, ağaç kavuklarında ki yaşamlar da
Geri kalanlarımıza dahil olmalı
Ciğerlerimiz para icat olmamış bir beyazlıkta daha
O gelinlikler hiç giyilmemiş, o heykeller hiç yıkılmamış
Türk kelimesi hiçbir tabeladan kaldırılmamış
Ve hiçbir vatansever benim kadar yalnız değil daha,
Hiçbir çocuk siyah beyaz doğmamış hayata
Minareler sevecen, lunaparklar, üstü açık sinemalar ve sen

Hayatımın geri kalanı

Gececek biliyorum
Doktorlar söyledi, konuşmuyorlar sadece bakıyorlardı yüzüme
Garip garip
Ama sen uyumuşsundur şu an, saat gece üç
Gözümü kırpmadan sevebilirim seni, gözümü kırpmadan gidebilirim de
Şehre tepeden bakan bir manzaraya şiir olmaya ama saat gece üç
İyileşeceksin diyor duvarlar mektuplarında

O şarapnel parçası, o tek ayaklı, o sağır gölgeler omuzlarımızda yük
Dar bir boğaz ve sırtlarında aslan uykuları, mezar taşlarına asılmış yazmalar
Özledim diyor bir ses, daha hiç yazılmamış mektuplar
Ve daha hiç sevişilmemiş bir sen, kalem kağıt gibi bembeyaz
Saat gece üç...

Tolga Baş

Sakın Kimseyi Öpme

Bir parşömenin üzerinde
çıplak kelimelerdin
gecenin karanlığıydı
gözlerim ise Asya kıtası kadar nemli
yürüyen palmyeleri unuttum sende
ve aç çocuklar doğurdu gözlerim uykulara
gölgelerdin
şiirler gibi ıslak köprü altları kadar kederli

duvarlara ait
düşük kokulu bir rutubet cümlesiydi belki de
seni seviyorum demek
çokça söyledim oysa ki sırtındaki benlere
omuzların kirpiklerime yuvaydı
kuşlar dallara
yoksa dallarda kuşlara mıydı
bir ormana ses olamamaktı bizimkisi

Sakın kimseyi öpme
o dudaklar benim demek istedim
demek istedim
demek istemek yetmiyordu ama
ödünç bir bedene bakar gibiydin
sonra toprak olmanı istedim
minerallerin olabilirdim
yani gübren
yani değerli ve değersiz madenlerin
üzerinde ve içinde her ne varsa işte
olmak istedim

şafak söküyordu bir köşe başında ölmek gibiydin
para kokusu ve jartiyer
selektörler
kemiğimin çürümeye yüz tutmuş iliği
sokak lambasının altındaki melodi misali
yaşlılık korkusu çokça
sensiz ve aşkı yabanileştiren ne kadar çok duygu varsa işte
yaşamak istemedim

annesinin çılgınlıklarına yorganını örten ve titreyen
dualara başlangıç yaşıma kadar uzaksın şimdi
şeytan uçurtmalarına tebessüm edebiliyorum
yüz çizgilerimse mâvera dokunuşlara...

Tolga Baş

Sarmaşık

Turuncu gözleriyle savaşılan süvarinin
Portakal kokulu sevmeleriymiş hayat.

Yolcular gitmeli
Yeminli aya uzaklaşarak

Yollar dudağında geçmeli.
Pi susmalı aşk
Virgülden sonrasına hüznüleri yıkarak

Fotoğrafın
Her karesinde ıslanmalısın
Genzinde tutkulara dayalı bir yanma
Yanık izlerinden kurtulan mahkum gibi
Özgür sarılmalısın bana.

Beden/sel akıntılara kapılmış sızılarımıza
Ruh/sal kurtuluşlar eklemeliyiz
Kalp atışlarımızın hızında
Artçı sarsıntılar büyötmeliyiz geleceğe
Her şey
Gerçek düş sel dokunmalarımız için.

Göller açmalı papatya renkli dünyamızda
Laleler susamalı cansızlıklarında.
Biz konuşmalıyız sadece

Gözlerimiz okyanus sessizliğinde
Dolunay çılgın bir sevgili yüzeyinde
Hüzün çekiminden uzak
İki ait
İki buluşan mavi
İki gizli dünya

Biz konuşmalıyız sadece...

Tolga Baş

Tolga Baş

Senitizm

Bu sentezin söyleyişi
söve gerilmiş duvarlara fısıldayan sırlardan kalmadır ...

Bir miligramlık aşk duası
damarlarımda dolaşıyor
kalbimin vücuduma yükü
tanrının çocuğu olduğum
varsayımlarımı öldürüyor

yalpaladıkça avuçlarım
gecenin ortası gibi karartı
yalpaladıkça karaciğerim
bir savaş katarı kadar ağır
komuta merkezi yıkılmış
duvarlar hücre, aslı yok
duvarlar yetişkin, müttefik

yenilmişliğimin bayrağı
ağır solgun yüzüm renkli
sancağın ucunda yaşım
unuttum yas zamanlarımı
unuttum ya vatan hainiyim

ganimetlerimi hiç gizlemedim
gözyaşlarım zengin bir Mısırlı
içime dair istiyor çürümüş gök
prematüre diyorum toprak
çölde köke elverişsizdir tutunmak

parmaklarımı kesiyor istasyon
yine de yazabiliyorum yürümeyi
demir eksikliği yanımda raylar
haçer de olabilir yenilirdim
sırtımdan öperdi melekler
dudaklarım zehri emmeye kayıp
bir vagon çıplak insan kokusu
bir vagon terk edilmiş yürümeye

kar beklediğim kış soğuk bir köle
küllerini kusuyor ben sevişmeden
sen dedikçe diyemiyorum hali
sensiz kirleniyorum özgürlüğe
tel örgülerin ardında bir orman...

Tolga Baş

Sevişmek Bir Devlet Geleneği

şehir şafakta dilini mühürler
Gözlerimin altında bir rıhtım yorgunluğu
Umutlarım kaçak bir göçmen yolculuğudur
Gç yolu çizgisinde kaderiyle yzleşenler kadar
kederinden habersiz

Sevişmekte bir devlet geleneğidir aslında
Gece
Kalk umuda gidiyoruz diyecek kadar kr parlıyorken
Gece
Hırsın suç ve cezasıyken
İçimin aşk kokusu leş kokusu kadar şiirken
şu şehirli parmaklarımı şıklatmaktan bile
Vatana ihanetten yargılanabilirim ten üzerinde

Gl lokumları
Gl kokmaz fakir fukara yuvalarında bilirim
Yine de tanıtılır yas dönemlerinde
acziyetimizin el işçiliğiyle damak tadımıza
Ki pudra pişkinliğe de iyi gelir mi bilmiyorum
Ama denemek lazım
en azından istifa
Bir fantazi testi olabilmeli kurumlarımızda...

Tolga Baş

Sol Kanadının Şiiri

Sol kanadının altına kapanıp
uyuyan bir gecesinde, öylece belki herşey
matemini dinliyor toprak ve nesil savaşları
ölüm molalarında
belki de özlem dolu mektuplarla.
sonrası savruluyor
sonrası son sözleri kalbinin cebine saklıyor tolgalar
ki bir cıgaranın
dumanını koklayarak bile
sevişebiliyorum seninle

Adım adem diyor her haykırış
topraktan çamura,
çamurdan testiye,
testiden dudaklarıma uzanıyor bu hikaye
hayali bile güzel bir damla sen
bir damla yaşamak hayali bile güzel

metro tünellerinde ki karanlık
ve orta yaşlılığım çokça
kırık kumbarası uzun kollarımın
bitti demeyi reddediyor ayaklarım
yürüyorum sanıyorum hep
her yer savaş, her yer endam
uyuyorum sol kanadının altına sığınıp

Tolga Baş

Sufi

Yorgun yeşil
Endülüs'ün asma bahçeleri
Çocukça gözyaşlarıyla arınan

Bakir ruh serenatlarıyla
Uyuyor oysaki toprak
Yaşama gölge doğuran
Sevgili kadar kurak

Koklaması hüznölü
Safer bir zaman cinayeti sonbahar
Eylüllerini yitirmiş
Eksilen har sarhoşluğu adımlarda
Sessiz / Lirik

Devrik bir ilham imparatorluğu
Çatırdayan yaprak seslerinin cesedi
Aşk suyu kadar kutsal
Nesli tükenen bir sürüklenme
Kılcal törenlerle
İz iz yudumlanan

Gizli bir mabedin
Çıplak gelinliğine dokunan
Kırlangıç göçlerinin içsel rengi
K/ayıp an misali
Bir gökkuşağı yankısı gibi
Derinden / hiç beklenmeyen ...

Tolga Baş

Şiir Küflendi

Şiir küflendi
Olmayacağını düşündüğümüz ne varsa
İyinin kötüye, kötünün iyiye karışması da dahil
ve yaprağın kımıldamaması
Karmaşaya dahil bir kuraklıkla
Ormanların gözleri yaşlı şarkılar fısıldaması yaşama, küflendi

İnancı taklit eden tiyatrocular mıydı?
Tiyatrocular hain miydi?
Maskeler kimlere aitti
ve salonlar alkıştan sağır olan
Perdesiz salonlar
Desensiz yüzleri bir şelalenin ihtişamına dönük
Rutubetten payını almışçasına yalnızlar
Üstelik ceylan derisi de değil koltuklar
Çocuklar hala aç, aşıklar çıplak
Gerçeklerse acı

Sana açlığımın yirmi birinci yüzyılındayım
Saman sarısı sayfalara veda edilen bir zamanda yani
ve hala milli içkimiz ayrılan
Yanında tavuk döner
Yirmi günde doğup büyümüş ölmüş bir hayvan
Yirmi günde de değiştirmiş yaşam
Yani bir kedinin file
Filin insana, insanınsa sığana dönüştüğü zaman

Garip ama seviyorum seni
Genetiği Afrika olmuş Anadolu gibi değil
Yakın gibi görünen uzak bir dağın büyüğü gibi
ve sen izliyorsun bir otobüs yolculuğunda
Yazın yeşil, kışın bembeyaz
Çimento içinse daha hiç kazılmamış
Tünel için değilmiş
Serçelerse hala umutlu, dalları kırılmamış bir nefeste
Mektup pullarıysa bileklerin kokuyor
Tren rayı somunları gibi daha paslanmamış
Garip ama yolculuk var

Seni seviyorum ya sıkıldım tüm soytarılardan
Ağaç kavuklarında yatan bankalardan
Kozalaklardan
Kendini faşistliğin ve komünistliğin üstünde görüp
altına yatan yazarlardan ve militarist gitaristlerden

birbirlerine tapmaktan ve yüceltmekten başka
orospulukları olmayan inançlı düzenbazlardan
seni seviyorum dedim ya
tüm orospu çocukları masum, tüm orospularda
çünkü nedeni var onların ve hikayeleri farklı
asfaltların siyahlığına damlayan gözyaşlarıyla,

garip ama seviyorum seni ve şiir küflendi...

Tolga Baş

Trambolin

Bugün cuma olsaydı
Bir çocuğun balonunda gökyüzü
Bir kedinin gözlerindeki çöp tenekesi
bir delinin kaçış planı, bugün cuma olsaydı

yıkılmış bir ülkede onarılan asfaltlar
aşkından kendini asan ve sevdasına kıyan adamlar
ertelenmiş bir öğlen yemeği
bulvarlar, vitrinler, bugün cuma olsaydı

olsaydı ve sebebi olsaydı
düşünmekten ölmüş dedem
halâ bağ evinin terasında
yüzü yeşil fındık ağaçları
tanklar konuşmasaydı, bugün cuma olsaydı
ve ben bir cumartesi sevebilseydim seni

gurur duyardı belki de annem,
"oğlum kaptan olmuş
ama daha denizi yokmuş o ülkenin
bekliyor, deniz getireceklermiş o da ilk bana gelecekmiş"

Fransız kızlarından şikâyet eden bir köylüyle evli olmak
devrime temizliğe gitmek sonrasında,
parlak aparman merdivenlerinde ıslak bir öykü misali
arkadaşımız frangla aramız bozulmuş
ve sakal traşı olmaya Almanya'ya gidiyoruz
iki gün daha merdiven silersek saçlarımızı da kestirebileceğiz

söndürülmüş ama
bir sigara daha yakabileceğim aynı şiir
bugün cuma olsaydı ve inanmaya karışabilseydim biraz
biraz yaşayabilseydim seni
yitirmezdim belki de içimdeki duaları

hırıltılı bir gece
oda kapanmış duvarlarıyla
kapı gıcirtısı rüzgârın sesi kulaklarımda
şafağa benziyor ya zaman, keşke bugün cuma olsaydı...

Tolga Baş

Troykaya Mektuplar - II

I

Hayat insana birçok yalanı öğretebilir
ama birçok yalan insana hayatı öğretmez sevgilim
sana merhaba mektuplarını geride bıraktım bu gece
sana elveda mektupları ise hiç yazılmayacak bu köhne atmosferde

dışarıdan izliyoruz
bizimle öpüşmek için sıraya girmiş
erkekler ve kadınlar
dışarıdan izliyoruz,
öptüğüm kadınlar utangaç
öptüğün adamlar
bir çöl kanyonunda akbaba sürüsü
hepsini saygıyla anıyoruz defalarca
bize kalmayı öğrettikleri için
yani her defasında oracıkta,
yani arkalarında gitgide kalarak ufalan iki nokta

o eksik bir nokta var ya sevgilim
o hep eksik bir nokta
hepsi o kadardı diyebileceğimiz
kimliği belirsiz nokta
bize benzemeye çalışan, nefes veren
oksijen sebebi bir akvaryumun dışında

II

YAŞAMAK DİYORUZ ÇOKÇA

II

dedim ki lunaparklar
şehir ışıklarına benzettiğimiz yolculuklar
her tepenin arkasında deniz var sanmışlığımız
mavinin yokluk kapasitesi, o insancıl yanlarımız

belki de bir bayram arifesinde
yeni ve temiz kıyafetlerin karşısında uyuyakaldık birlikte
hiç birlikte, adımızı hiçlik koyduk şiirlerle

III

farzet ki ellerin ceplerinde
karlı kaldırımlarda yürürken fark ettin üşümeyi
insanoğlunu hiç tanımadın daha önce
devrimlere savaşlara şahit olmuş
o tarihi sarayların önlerinden geçmedin
aşkla tanışmadın, çocuklar doğurmadın bu kirli dünyaya
adın anne olmadı bir gecekonduda

çiçekleri beklemedin pencere önlerinde
çiçek kadar değerli sözleri ya da
sevmenin emeğiyle beyazlamadı saçların
tabiatın unutulmuş, hor görülen,
doğurgan, besleyen yanı olarak sadece sustun
en çok da bir kadına yakıştırdı bu susmalar
yüzyıllardır üstünde bahçeler,
köprüler, kargaşalar, yangınlar, açlık, ölüm konuştu
sen sustun,
en çok da bir kadına yakıştırdı bu ağır yükler
bu dinsizlik, bu dilsizlik
sen sustun

IIII

bütün teoriler Tanrıdan artakalanlardı
maceraların ise kavimlerin yok etme duygusu olarak anıldı
her kara parçasını keşfetmeye yok ederken kendisini insanlık
sevgilim, dostum, yalnızdaşım
senden öğrendiklerimizle aç kaldık
seni güneşe ve ay'a emanet ediyorum
doğumları bilinçaltımda yetersiz kalan bir uzay boşluğunda
sesini her zaman anımsayacağım şafakta ve yıldızlara bakarken

II

Yaşasın değildin hiç, Yaşatsın insanlık

II

...

Tolga Baş

Turmalin

Ben gideceğim diyor koridor
ve pencere susacağım diyor
savaşlar, öldürmeden savaşlar
savaşmayanların meydanında
bir yatak odası kadar rutubetli
mutfaktaysa gün batımı kokusu
gövdesinden kırılmış elma ağaçları
aşk yaftası göğsümün ortasında
ve fazlası ağır,
gri bir süngü gibi gözlerin

sevişmekse
cilveli bir okyanusun son sözleri

sarmaşıklar içinde hüzünlü bir kale
içinde çocuklar koşturuyor
ve ben gideceğim diyor taş ustası
iyi bir at,, iyi bir manda, iyi bir araba
milyonlarca kılıç kadar kederli
havuzun memelerindeyse süvariler
karnı burnunda bir ovanın susamışlığı
gözlerinse herkese yeter şiiri
açlığım göğsümün ortasında
ve fazlası tokluğum
tanrıçanın sesi misali

sevişmekse
sırtını duvarlara dönmüş bir yankı
kırılmış çırılçıplak, uzaklaşmış...

Tolga Baş

Yaşanacak Ne Varsa Yaşa Ve Git Sevgili

Tutkular terk ederken şehri
Caddeler yalnızlığa çıkan bir yoldur sadece
Gece, sessiz karanlık
Deniz izleri barındıran gözyaşı yankılarıdır

Paslı hislerin sisleri
Şafakla beraber düşerken kentlere
Çiğ ayazı ile yüzleşir hüznler
Savaşmaz ayrılıklara düşen
Düşlenemeyen sonbaharlarda
Göz göze sevişmeler

İpek yumuşaklığı tende unutulan
Tebessümlerdir hayata
Güneş sürgündür bulutların arkasında
Sıcaklığı esir dargınlıklara

Tanrı küsmüştür aşka
Şarkılar dillenir kalplere
Acılar direnirken harabe gidenlere
Susar konuşmalar iç seslerinde
Susar anılar iç seslere

Aşk bir hırsızın kalpten hayat çalarak kaçmasıdır artık
Kalanlarda hayatsızlık
Gidenlerde hayatsızlık
Kalanlardan gider
Gidenlerde kalır
Başlar kentlerde baş edilemeyen talan
Sevgilidir yalnızlık

Tolga Baş

Yetim ıslıklar

Kelimelerin
Meltem yapraklarıyla özgürleştii
Sararmış sevinçleri
Mavileştiriyorum.

Adının sayfalarında
Filizlenen anılar
Ayasofya duvarlarına seslenen
Yalnız bir yetim ıslığı

Sadece
Kalbimin duyabildiği
Leyla ışıklarına karışamayan.

Binlerce kez
Yeniden kurulabilecek
Evrenin içinde
Aynı tutsaklığa düşebilmenin dualarını
Gözlerinde arıyorum
Gözlerin çok uzakta / bakmıyorsun
Şiirler ise
Sensizlikte akıyor sevgili.

Sahi
Gözlerin ne renkti senin
Kaç kez sevişmiştik oysa

Kalabalıklar içinde: adım adım
Kahve renkli fincanlarda: yudum yudum
Vapurlarda: sessiz sessiz

Ve kaç kez
Tenlerimiz bir birine dokunma telaşındaydı
İlk heyecanlarda

Bu şehir
Masum kaçamakların ön sevişmesinde
Sohbet ettiğimiz günlerde hala
Sensizken yabancı,
Tatsız rüzgarların
Ruhuma dokunduğu bir yetim ıslığı
Sadece benim çalmayı beceremediğim.

Umarım yarın duyarsın
Sana seslenemeyişimi
Ve yine
Gözlerin kadar
Güzel bakarsın şehre bizi hatırlamak için

Bize güzel bakan şehrin içinde
Ne kadar çok yetim kalırsam

O kadar çok dokunur artık hüznlerim ruhuma...

Tolga Baş

Yol ve Gözlerin

Martılar kandırdı yine ruhumu
Zihnim ağ attı kelime denizine
Çok sağanıklı sessizlikte
Yeşil yapraklardan süzülen damlalar gibiyim
Kök gölgelerine iç geçiren toprak gibiyim
Gökkuşuğına çapkın susayan dağ misali
Gözlerin diyorum

Yorgun bir dervişin terk ettiği umut biraz
Baharın en son bakışı
Yeniden buluşmasızlık kadar hüznölü
İşte o kadar solgun bir yaz sancısı
Alabildiğine yankı
Alabildiğine dağınık, anlamlı
Gözlerin diyorum
Gözlerin

.../...

Şimdi sen
Bir yol türküsünde geçiyorsun
Bağrı yanık mahkûmların cezaevi günlerinde
Çentik içen zamanın sabır yükü gibisin hayatlara
Hiç bitmiyorsun

Aç olsaydık da sevdalı olsaydık diyor
İki büküm kıvrılmış dağ gibi adamlar
Aç olsaydık da tok olsaydık yanmaya diyor

Uykular çile treni, kapkara
Ağır yük vagonu gibi boşlukta göz kapakları
Karanlıkta ağlıyor çocuk gibi
Dağ gibi adamlar
Kömür karası parlaklığında / duyuyor musun?
Hiç bitmiyorsun

Umuttan da bir hatıraya dönüşüyor insan
Üstüne kürek kürek gece yığılıyor acımasızca
Ki gün doğumlarında
İçinde ekmek kııntısı kadar kalmışsa umut
Daldaki serçeye bile aşık oluyor insan
İnsanca
Acımıyor canı daha fazla
Bir serum tedavisi misali
Bekle ey seveda diyor yürek karası durmadan
Bekle ey kutsal biçare nefes diyor
İlahi bir ses ruhuna

Duyuyor musun / hiç bitmiyorsun

Yürümek adına
Koşmak adına
Yaşamak adına
Aşk adına
Umut adına, şehir ışıkları misali
Şair şiirlerinde yanıp sönen ahenk misali
Hiç bitmiyorsun / duyuyor musun?

Gözlerin diyorum
Gözlerin, kapkara...

Tolga Baş

Yürüyen Avlu

Devrim kırıklarına bastı çocuk
topukları kanlı nasır kanyonu

yürüdü, yürüdü, yürüdü

içi boş bir koğuşa ağladı annesi
göz altlarında emeğinin ağır yenilgisi
duvarlar anlatıyordu özlemleri
tütün kokusu taze bir renkti
aylar, haftalar
çentikten takvimler her köşede
emzirdiğim diye seslendi ruhu
,emzirdiğim

bir gülü kalıbından çıkarınca mevsim
dikenleri tutunamadı ya dalına
pazardı
alçıya alınmış tebessümlerse çok uzaktı

ekmek kokusu
buğday cinayetlerine hayat veriyordu
hasadında sis (törensiz)
,bulvarlar
,taştan meydanlar
avlusuz bir basamaktı...

Tolga Baş

Yüzün Kırmızı Fener

Ben bir şelaleyim
kambur kelimeleri sokak lambalarının
altına gizlediğimden beri
beni gece sev bu yüzden
belki bir demokrasi hikayesi kayar
dilek dilek

kekeme bir koridorda
bukalemunlar titrer
mutfak musluğunu öper gibi
öperim dudaklarından

kayıp yük gemileri soy ağacımız olur
kurumuş yapraklar yatak çarşafımız
adını yakamoz koyarız şiirlerin, toprağa inat

beni gece sev
tanrı dinlenir belki bir insan gibi
bir tren erken gelir tünelin sessizliğine
bir çocuk tebessüm eder perdelere
kimsecikler duymasın çığlıkları
bekleme salonları
omzunun morarmış sol tarafı

beni gece sev
ben hep sağ tarafım
sen öldürdüğünden beri

...

Tolga Baş